Μια συνέντευξη της συγγραφέα και της εικονογράφου για το πώς προέκυψε η ιδέα να γράψουν ένα μυθιστόρημα-κόμικ, για τον σημαντικό ρόλο που παίζουν τα σκυλιά στη ζωή τους και για το πόσο διασκεδαστικό είναι να συνεργάζονται.

Η Πένι Πέπερ είναι ένα αστείο, ξύπνιο κορίτσι, γοητευτικά και προκλητικά ξεροκέφαλο, με ένα σωρό τρελές ιδέες. Ήσαστε κι εσείς έτσι ως παιδί και είχατε μήπως τη χαρά να το θυμηθείτε γράφοντας την ιστορία; Ή η Πένι, οι φιλενάδες της, ακόμα και η Φλώρα, η ορκισμένη εχθρός της, είναι επινοημένοι χαρακτήρες;
Ο. Ρ.: Την Πένι και τις φίλες της τις επινόησα. Ωστόσο η Πένι έχει και κάτι από μένα. Πάντα καιγόμουν να αποκτήσω έναν σκύλο, αλλά ποτέ δεν πήραμε, γιατί το σπίτι μας ήταν πολύ μικρό. Και ντετεκτιβοσυμμορίες μάς άρεσε φυσικά να παίζουμε με τις φίλες μου. Παρακολουθούσαμε τον κόσμο στη γειτονιά μας (τους μάλλον ακίνδυνους και βαρετούς) και φανταζόμασταν τι σκοτεινά μυστικά θα μπορούσαν να κρύβουν. Μια φορά βρήκαμε στο δάσος έναν θησαυρό (κάτι σπασμένα πλακάκια με σχέδια πάνω) και ήμασταν πολύ περήφανες γι' αυτό, γιατί πιστεύαμε ότι είναι αρχαία. ☺

Η επιθυμία της Πένι Πέπερ να αποκτήσει έναν σκύλο έχει λοιπόν σίγουρα ένα υπόβαθρο. Τα τετράποδα παίζουν κάποιον ρόλο στη ζωή σας;
Ο. Ρ.: Ω, ναι. Τα τετράποδα παίζουν ίσως τον σημαντικότερο ρόλο στη ζωή μου, τουλάχιστον εδώ κι έναν χρόνο. Το περασμένο καλοκαίρι αποκτήσαμε δύο κουτάβια, ένα παγκ (τον Γκάτσμπι) και ένα λυκόσκυλο (τον Ρούνι), κι έκτοτε γίνεται χαμός στο σπίτι μας!

Πώς φτιάχτηκε η εκρηκτική ιστορία γύρω από την Πένι και τον αγνοούμενο σκύλο; Είχατε την ιστορία κατά νου ή προέκυψε ενώ γράφατε; Σας ήταν εξαρχής ξεκάθαρο ότι θα ήταν ένα μυθιστόρημα-κόμικ;
Ο. Ρ.: Ναι, ήταν από την αρχή ξεκάθαρο ότι επρόκειτο για μυθιστόρημα-κόμικ. Κι αυτό ήταν ιδιαίτερα διασκεδαστικό, γιατί έτσι μπορείς ελεύθερα να γράφεις συννεφάκια με διαλόγους και «κρακαμπούμ» και «μπόινγκ» κ.ο.κ. Η ιστορία υπήρχε χοντρικά, αλλά οι λεπτομέρειες φτιάχτηκαν σχεδόν από μόνες τους κατά τη διάρκεια της συγγραφής.

Ενώ γράφατε, τεστάρατε τι αντίκτυπο είχε η ιστορία στα κορίτσια;
Ο. Ρ.: Όσο έγραφα, όχι. Όταν το τελείωσα, όμως, το χειρόγραφο πέρασε από τα χέρια δύο κοριτσιών, τα οποία ενθουσιάστηκαν, κι αυτό ήταν καλό σημάδι.

Μπορείτε να μας αποκαλύψετε πώς σκεφτήκατε το όνομα «Πένι Πέπερ», το οποίο, σημειωτέον, βρίσκουμε φανταστικό;
Ο. Ρ.: Η ιδέα προέκυψε εντελώς αυθόρμητα από την επιμελήτρια του βιβλίου μου. Είπε πως το κορίτσι θα μπορούσε να λέγεται Πένι και το βρήκα αμέσως κι εγώ τέλειο.

Βλέποντας την υπέροχη και αστεία εικονογράφηση, αντιλαμβάνεται κανείς πόσο διασκεδαστικό είναι το θέμα. Ποια είναι λοιπόν η καλύτερη τακτική για να προκύψουν τόσο αστείες ιδέες;
Λ. Χ.: Αυτό που προτιμώ είναι να τριγυρίζω με το μπλοκ μου στους σταθμούς του μετρό και του τρένου. Εκεί υπάρχουν οι πιο τρελοί άνθρωποι! Κάπως έτσι δημιουργήθηκαν στο μπλοκ μου τα πρώτα προσχέδια της Πένι και των άλλων χαρακτήρων. Πώς συμπεριφέρονται οι χαρακτήρες στο βιβλίο; Πώς μιλάνε; Είναι

συγκρατημένοι ή θρασείς; Όλα αυτά παίζουν σημαντικό ρόλο στον σχεδιασμό τους. Το στήσιμο όπως και την τελική εικονογράφηση τα κάνω σπίτι, στο γραφείο μου.

Τι σας άρεσε περισσότερο στην Πένι Πέπερ και τι σας ενέπνευσε για την εικονογράφηση;
Λ. Χ.: Αυτό που μου άρεσε περισσότερο ήταν ότι η Πένι λέει ό,τι της κατεβαίνει στο κεφάλι και έξω από τα δόντια. Δεν είναι το συνηθισμένο κορίτσι που παίζει την ντετέκτιβ, αλλά ένας χαρακτήρας με προσωπικότητα. Είμαι όμως και πολύ μεγάλη φαν της Ρόζι, της χοντρομπαλούς. ☺

Ανταλλάξατε απόψεις και ιδέες για τη δημιουργία της Πένι Πέπερ και του καταπληκτικά εικονογραφημένου κόσμου της ή δουλεύετε η καθεμιά ξεχωριστά και καταλήγετε στο τέλος σ' αυτή την υπέροχη σύνθεση;
Ο. Ρ.: Λοιπόν, η Λίζα παρέλαβε το χειρόγραφό μου ολοκληρωμένο κι εγώ είχα σχεδιάσει πάνω δοκιμαστικά κάποια σκίτσα, αλλά περισσότερο έτσι, ως ερέθισμα ή γιατί εκείνη τη στιγμή είχα έμπνευση. Η Λίζα υιοθέτησε ορισμένα από αυτά, αλλά τα περισσότερα τα έφτιαξε μόνη της και έγιναν πιο τέλεια κι απ' ό,τι είχα ονειρευτεί.

Λ. Χ.: Από την αρχή του πρότζεκτ ταίριαξε η χημεία μεταξύ της γραφής της Ουλρίκε και των σκίτσων μου. Το αρχείο με το χειρόγραφο ήταν ήδη ένα εκρηκτικό σύνολο διαλόγων, ιδεών και σημειώσεων. Αυτό όχι μόνο εμπνέει, αλλά αφήνει και απίστευτο χώρο για τις δικές σου ιδέες. Όταν κάθεσαι στο γραφείο και γελάς με κάποια τρελή ιδέα του κειμένου και με τα σκίτσα σου, τότε το ίδιο θα συμβεί και στους άλλους όταν διαβάσουν το βιβλίο.